

Posudek vedoucí diplomové práce

Autor diplomové práce: **Jakub Müller**

Název diplomové práce: **Zajištění dluhu**

Vedoucí diplomové práce: **JUDr. Kristýna Spurná**

Diplomová práce byla v souladu s pokynem děkana č. 23D/2011 ze dne 2. 8. 2011, kterým se stanoví postup při ověřování originalnosti vysokoškolské kvalifikační práce, prověřena antiplagiátorským programem THESES, který nevykázal shodu diplomové práce s jinými díly.

Autor předložil diplomovou práci na téma zajištění dluhu. Tato problematika je stále aktuální a v praxi se hojně vyskytující, volba tohoto tématu je tedy vhodná a autorovi dávala možnost přijít s novými poznatky. O to se autor skutečně snažil, bohužel zůstalo spíše u snahy. Autor v průběhu psaní diplomové práce nebyl s vedoucí své práce v kontaktu, ačkoli byl vyzván, aby část své práce předložil k posouzení. Mohl se tak vyhnout řadě chyb, které jsou mu vytýkány.

Diplomová práce má 51 stran, splňuje tedy stanovený rozsah. Z formálního hlediska je práce na podprůměrné úrovni, obsahuje velké množství překlepů, chyb v interpunkci či gramatických chyb svědčících o nedostatečné korektuře. K plynulosti textu přispěly autorem vytvořené zkratky nejčastěji používaných právních předpisů, které však následně autor nepoužívá v poznámkovém aparátu. Navíc pro skutečně nejčastěji využívaný právní předpis, tedy občanský zákoník (z. č. 89/2012 Sb.), překvapivě zkratku nevytvořil, nicméně ji v textu používal (NOZ). Vedoucí diplomové práce má nad rámec uvedeného za to, že pokud je v textu hovořeno např. o občanském zákoníku či o zákonu o obchodních korporacích bez odkazu na konkrétní paragraf, je na místě použít celé jejich označení, nikoli pouze zkratku.

Práce je doplněna formálně správným seznamem použité literatury (byť ani v této části se autor nevyvaroval chyb). Autor čerpal nejen z odborné knižní literatury, právních předpisů, ale také z judikatury, komentářů a v neposlední řadě z internetových zdrojů. Bohužel odborné knižní zdroje jsou poněkud kusé, neodpovídající diplomové práci, navíc zcela absentuje časopisecká literatura či zahraniční zdroje. Při psaní autor prokázal průměrnou schopnost pracovat s vybranou literaturou, neuchýlil se sice k pouhému přepisu delších pasáží jiných autorů, ale zdroje dle názoru vedoucí dostatečně nevyužíval. V některých pasážích postrádá vedoucí práce odkazy na použité zdroje (např. str. 23, 36). Kladně je třeba hodnotit využívání judikatury, ne vždy se však pisateli podařilo rozhodnutí soudů správně interpretovat.

Předkládaná práce je opatřena standardním poznámkovým aparátem. Autor jej využil pouze k odkazům na použité prameny, nikoli také k vedlejšímu textu, který by mohl být v hlavním textu rušivý. Pokud jde o odkazy na jednotlivé paragrafy právních předpisů, má vedoucí za to, že pro plynulost čtení je vhodnější jejich zařazení do samotného textu.

Autor se většinou řádně držel zvoleného tématu, byť např. části kapitoly 2 s tématem souvisí spíše okrajově. Cílem, který si pisatel sice sám nevytyčil, nicméně vyplývá z názvu práce, bylo podat ucelený výklad o institutech zajištění dluhu. Lze zkonstatovat, že tohoto cíle se autorovi podařilo dosáhnout pouze částečně.

Práce je kromě úvodu a závěru rozdělena do pěti samostatných kapitol a je ukončena cizojazyčným resumé v anglickém jazyce, které by mohlo být rozsáhlejší. Jednotlivé kapitoly a podkapitoly na sebe logicky navazují, autor se snažil přejít od obecného ke konkrétnímu a podrobnějšímu. To se však týká pouze označení kapitol a podkapitol. Vlastní text je naproti tomu neuspořádaný, autor přeskakuje od jednoho tématu ke druhému, často se vyjadřuje neodborně, těžkopádně, někdy dokonce i nepřesně.

V úvodní kapitole se autor snažil čtenářům nastínit, o čem jeho práce pojednává, s některými jeho závěry se však nelze ztotožnit. Věta „Nícméně chybovat je veskrze....“ kromě toho, že obsahuje více než jednu gramatickou chybu, nemá dle názoru vedoucí práce v odborné publikaci místo.

Druhou kapitolu věnoval autor obecnému úvodu pro problematiku, pokusil se seznámit čtenáře se základními pojmy institutu zajištění dluhu. Vyhnul se mnohými studenty oblíbenému rozsáhlému historickému exkurzu od římského práva po současnost, který je ve většině případů, kdy tématem práce není historie jako taková, nadbytečný a vzbuzuje dojem snahy o prodloužení práce. Část kapitoly věnoval jistotě. Jak již bylo konstatováno, i v této části práce autor nepředkládá ucelený text, který by (jak sám konstatuje v závěru), čtenáře poučil.

Další kapitoly představují stěžejní část celé práce. Autor v nich rozebírá právní úpravu ručení, finanční záruky, zajišťovacího převodu práva a dohody o srážkách ze mzdy nebo jiných příjmů. Ve třetí kapitole zabývající se ručením vedoucí nesouhlasí se závěrem pisatele na konci strany 26 ohledně tvrzení, že „za uzavření smlouvy nelze považovat samotnou akceptaci oferty...“. Následující rozhodnutí Nejvyššího soudu, kterým chtěl autor svůj postřeh podpořit, navíc tomuto názoru ne zcela odpovídá. Autor nechť se k této otázce vyjádří v rámci obhajoby. Na straně 30 rozebírá autor ručení u daně z převodu nemovitostí. Vzhledem k neaktuálnosti této části práce vedoucí vyzývá diplomanta, aby toto pochybení u ústní obhajoby napravil. Ve čtvrté kapitole zpracoval autor právní úpravu finanční záruky. Na straně 40 autor spatřuje chybu zákonodárce v textu ustanovení § 2039 odst. 1 občanského zákoníku. Vedoucí práce se neztotožňuje s údajnou chybou a ráda by si poslechla vyjádření autora v rámci obhajoby. Další dvě kapitoly jsou věnovány zajišťovacímu převodu práva a dohodě o srážkách ze mzdy nebo jiných příjmů. V závěru autor opět kriticky nahlíží na občanský zákoník zejména v otázce možnosti individuálního zajištění závazku. Tuto myšlenku by mohl autor rozvést při obhajobě své práce.

Jako vhodnou lze v současné době vnímat komparaci se zahraniční právní úpravou, případně analýzu unijních předpisů a vyhodnocení, zda mají nějaký dopad na českou právní úpravu. Je škoda, že se autor na tuto stránku problematiky nezaměřil. Na druhou stranu mu nelze upřít snahu o vlastní názory a rozsáhlou práci s judikaturou, stejně jako úvahy de lege ferenda, které zpracoval v kapitolách 3, 4 a 6 (škoda jen, že nezůstal konstantní a neuvedl je specificky i v páté kapitole). Práce jako celek působí nepřehledně, nevyrovnaně a v určitých pasážích popisně. Nelze přehlédnout horší úroveň jazykového projevu diplomanta, stejně jako jeho kostrbaté vyjadřování.

Předloženou práci doporučuji k ústní obhajobě, neboť splňuje všechny požadavky, které jsou na ni kladeny a předběžně ji hodnotím jako velmi dobrou až dobrou v závislosti na průběhu obhajoby.

V Plzni dne 13.12.2018

.....
JUDr. Kristýna Spurná